Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu kahdeksas jaosto)

23 päivänä syyskuuta 2020 *

Talous- ja rahaliitto – Pankkiunioni – Luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten yhteinen kriisinratkaisujärjestelmä – Yhteinen kriisinratkaisurahasto – Vuoden 2017 ennakollisten vakausmaksujen laskemista koskeva kriisinratkaisuneuvoston päätös – Kumoamiskanne – Kysymys siitä, koskeeko päätös kantajaa suoraan ja erikseen – Tutkittavaksi ottaminen – Olennaiset menettelymääräykset – Päätöksen saattaminen todistusvoimaiseksi – Perusteluvelvollisuus – Oikeus tehokkaaseen oikeussuojaan – Lainvastaisuusväite – Tuomion ajallisten vaikutusten rajoittaminen

Asiassa T-411/17,

Landesbank Baden-Württemberg, kotipaikka Stuttgart (Saksa), edustajinaan asianajajat H. Berger ja K. Rübsamen,

kantajana,

vastaan

yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (SRB), edustajinaan asianajajat A. Martin-Ehlers, S. Raes, T. Van Dyck ja A. Kopp,

vastaajana,

jota tukee

Euroopan komissio, asiamiehinään A. Steiblytė ja K.-P. Wojcik,

väliintulijana,

jossa on kyse SEUT 263 artiklaan perustuvasta vaatimuksesta kumota yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2017 suoritettavista ennakollisista vakausmaksuista yhteisen kriisinratkaisuneuvoston johdon istunnossa 11.4.2017 tehty päätös (SRB/ES/SRF/2017/05) kantajaa koskevilta osin,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kahdeksas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. M. Collins sekä tuomarit M. Kancheva, R. Barents, J. Passer (esittelevä tuomari) ja G. De Baere,

kirjaaja: hallintovirkamies S. Bukšek Tomac,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa ja 12.12.2019 pidetyssä istunnossa esitetyn,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Nyt käsiteltävä asia liittyy pankkiunionin toiseen pilariin, joka koskee yhteistä kriisinratkaisumekanismia, joka on perustettu yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta 15.7.2014 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 806/2014 (EUVL 2014, L 225, s. 1). Kriisinratkaisumekanismin perustamisen tarkoituksena on tehostaa kriisinratkaisukehyksen yhdentymistä euroalueen jäsenvaltioissa ja niissä euroalueen ulkopuolisissa jäsenvaltioissa, jotka päättävät osallistua yhteiseen valvontamekanismiin (jäljempänä osallistuvat jäsenvaltiot).

2 Asia koskee tarkemmin sanottuna asetuksen N:o 806/2014 67 artiklan 1 kohdan nojalla perustettua kriisinratkaisurahastoa. Kriisinratkaisurahastoa rahoitetaan rahoituslaitoksilta kansallisella tasolla kannettavilla maksuilla, joihin kuuluu erityisesti saman asetuksen 67 artiklan 4 kohdan mukainen ennakollinen vakausmaksu. Mainitun asetuksen 3 artiklan 1 kohdan 13 alakohdan mukaan laitoksella tarkoitetaan luottolaitosta tai sijoituspalveluyritystä, joka kuuluu saman asetuksen 2 artiklan c alakohdan mukaisesti konsolidoidun valvonnan piiriin. Maksut siirretään Euroopan unionin tasolla Brysselissä (Belgia) 21.5.2014 allekirjoitetun, kriisinratkaisurahastoon maksettavien vakausmaksujen siirtämistä ja yhdistämistä koskevan hallitustenvälisen sopimuksen mukaisesti.

3 Asetuksen N:o 806/2014 70 artiklassa, jonka otsikko on ”Ennakolliset vakausmaksut”, säädetään seuraavaa:

”1. Kunkin laitoksen yksilöllinen vakausmaksu kerätään vähintään vuosittain, ja se on sama kuin sen velkojen määrä (pois lukien omat varat), josta on vähennetty suojatut talletukset, suhteessa kaikkien osallistuvien jäsenvaltioiden alueella toimiluvan saaneiden kaikkien laitosten velkojen kokonaismäärään (pois lukien omat varat), josta on vähennetty suojatut talletukset.

2. Kriisinratkaisuneuvosto laskee kunakin vuonna EKP:tä tai kansallista toimivaltaista viranomaista kuultuaan ja tiiviissä yhteistyössä kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten kanssa yksilölliset vakausmaksut varmistaakseen, että kaikkien osallistuvien jäsenvaltioiden alueella toimiluvan saaneiden kaikkien laitosten maksettavat rahoitusosuudet eivät ylitä 12,5:tä prosenttia tavoitetasosta.

Yksittäisten laitosten vakausmaksujen laskenta perustuu kunakin vuonna seuraaviin:

a) kiinteä vakausmaksu, joka perustuu laitoksen velkojen määrään (pois lukien omat varat ja suojatut talletukset) suhteessa kaikkien kyseisen jäsenvaltion alueella toimiluvan saaneiden laitosten velkojen kokonaismäärään (pois lukien omat varat ja suojatut talletukset); ja

b) riskiprofiiliin mukautettu vakausmaksu, joka perustuu direktiivin 2014/59/EU 103 artiklan 7 kohdassa säädettyihin perusteisiin ja jossa otetaan huomioon suhteellisuusperiaate luomatta vääristymiä jäsenvaltioiden pankkialan rakenteiden välille.

Kiinteän vakausmaksun ja riskiprofiiliin mukautetun vakausmaksun välisessä suhteessa on otettava huomioon vakausmaksujen tasapuolinen jakautuminen erityyppisten pankkien kesken.

Joka tapauksessa kaikkien osallistuvien jäsenvaltioiden alueella toimiluvan saaneiden kaikkien laitosten yksilöllisten vakausmaksujen a ja b alakohdan mukaisesti laskettu kokonaismäärä ei saa vuositasolla ylittää 12,5:tä prosenttia tavoitetasosta.

– –

6. Sovelletaan komission direktiivin 2014/59/EU 103 artiklan 7 kohdan nojalla hyväksymiä delegoituja säädöksiä, joissa täsmennetään käsitettä vakausmaksujen mukauttamisesta laitosten riskiprofiiliin.

7. Neuvosto hyväksyy komission ehdotuksesta 6 kohdassa tarkoitettujen delegoitujen säädösten muodostamassa kehyksessä täytäntöönpanosäädöksiä 1, 2 ja 3 kohdan täytäntöönpanoedellytysten määrittämiseksi erityisesti seuraavien suhteen:

a) yksilöllisten vakausmaksujen laskennassa käytettävän menetelmän soveltaminen;

b) käytännön menettelyt, joilla laitoksille yksilöidään delegoidussa säädöksessä määritetyt riskitekijät.”

4 Asetusta N:o 806/2014 on mainittujen ennakollisten vakausmaksujen osalta täydennetty asetuksen N:o 806/2014 yhdenmukaisista soveltamisedellytyksistä yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen osalta 19.12.2014 annetulla neuvoston täytäntöönpanoasetuksella (EU) 2015/81 (EUVL 2015, L 15, s. 1).

5 Lisäksi asetuksessa N:o 806/2014 ja täytäntöönpanoasetuksessa 2015/81 viitataan tiettyihin säännöksiin, jotka sisältyvät kahteen muuhun toimeen, eli

– yhtäältä luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 15.5.2014 annettuun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviin 2014/59/EU (EUVL 2014, L 173, s. 190)

– toisaalta direktiivin 2014/59 täydentämisestä kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyihin etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien osalta 21.10.2014 annettuun komission delegoituun asetukseen (EU) 2015/63 (EUVL 2015, L 11, s. 44).

6 Yhteinen kriisinratkaisuneuvosto on perustettu unionin virastoksi (asetuksen N:o 806/2014 42 artikla). Siihen kuuluvat muun muassa täysistunto ja johdon istunto (asetuksen N:o 806/2014 43 artiklan 5 kohta). Kriisinratkaisuneuvoston johdon istunto toteuttaa kaikki päätökset asetuksen N:o 806/2014 täytäntöön panemiseksi, jollei mainitussa asetuksessa toisin säädetä (asetuksen N:o 806/2014 54 artiklan 1 kohdan b alakohta).

Asian tausta

7 Kantaja, Landesbank Baden-Württemberg, on Saksaan sijoittautunut luottolaitos. Se kuuluu Sparkassen-Finanzgruppen (säästöpankkien rahoituskonserni, Saksa) laitosten suojajärjestelmään.

8 Kantaja toimitti 26.1.2017 Saksan kriisinratkaisuviranomaiselle Bundesanstalt für Finanzmarktstabilisierungille (liittovaltion rahoitusmarkkinoiden vakaudesta huolehtiva virasto, Saksa; jäljempänä FMSA) ilmoituksensa vuoden 2017 ennakollista vakausmaksua varten.

9 Kriisinratkaisuneuvoston johdon istunto vahvisti yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2017 suoritettavista ennakollisista vakausmaksuista 11.4.2017 tekemällään päätöksellä (SRB/ES/SRF/2017/05; jäljempänä kanteen kohteena oleva päätös) asetuksen N:o 806/2014 54 artiklan 1 kohdan b alakohdan ja 70 artiklan 2 kohdan nojalla kunkin laitoksen, muun muassa kantajan, ennakollisen vakausmaksun määrän vuodelta 2017.

10 FMSA ilmoitti 21.4.2017 päivätyllä ja 24.4.2017 vastaanotetulla perintäilmoituksella kantajalle, että kriisinratkaisuneuvosto oli vuoden 2017 osalta vahvistanut kantajan yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavan ennakollisen vakausmaksun, ja se ilmoitti kantajalle määrän, joka olisi maksettava Restrukturierungsfondsille (uudelleenjärjestelyrahasto, Saksa) (jäljempänä perintäilmoitus). FMSA liitti perintäilmoitukseen kaksi asiakirjaa, eli kanteen kohteena olevan päätöksen saksankielisen version ilman kyseisessä päätöksessä mainittua liitettä ja asiakirjan, jonka otsikko oli ”Laskelman yksityiskohdat (riskikorjattu): [Yhteiseen kriisinratkaisurahastoon) vuoden 2017 osalta suoritettavat ennakolliset vakausmaksut” (jäljempänä asiakirja, jonka otsikko on ”Laskelman yksityiskohdat”).

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

11 Kantaja nosti käsiteltävänä olevan kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 30.6.2017 toimittamallaan kannekirjelmällä.

12 Euroopan komissio toimitti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 29.9.2017 väliintulohakemuksen, jossa se pyysi saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen kriisinratkaisuneuvoston vaatimuksia.

13 Unionin yleisen tuomioistuimen kahdeksannen jaoston (vanha kokoonpano) puheenjohtaja hyväksyi komission väliintulohakemuksen 13.11.2017 tekemällään päätöksellä.

14 Unionin yleinen tuomioistuin päätti kahdeksannen jaostonsa (vanha kokoonpano) ehdotuksesta siirtää asian työjärjestyksen 28 artiklan mukaisesti laajennetun ratkaisukokoonpanon käsiteltäväksi.

15 Unionin yleinen tuomioistuin kehotti 12.2.2019 työjärjestyksen 89 artiklan mukaisesti toteuttamanaan prosessinjohtotoimena kriisinratkaisuneuvostoa toimittamaan ensinnäkin yhtäältä täydellisen jäljennöksen kanteen kohteena olevan päätöksen alkuperäiskappaleesta liitteineen ja toisaalta kaikki kriisinratkaisuneuvoston tekemät väliratkaisut, jotka ovat vuoden 2017 ennakollisen vakausmaksun laskentaperusteena. Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin kehotti kriisinratkaisuneuvostoa kuvailemaan kanteen kohteena olevan päätöksen tekemiseen johtanutta menettelyä ja toimittamaan tältä osin perusteena olevat asiakirjat. Kolmanneksi kriisinratkaisuneuvostoa kehotettiin sen riskiprofiiliin perustuvan mukautuskertoimen välejä koskevan ja kriisinratkaisuneuvoston verkkosivuilla julkaistun taulukon tietojen, jotka on mainittu vastineen 154 kohdassa ja vastaajan vastauksen 102 kohdassa, osalta täsmentämään ajankohta, jolloin kyseiset tiedot ensimmäisen kerran julkaistiin. Neljänneksi kriisinratkaisuneuvostoa kehotettiin ilmoittamaan laitosten suojajärjestelmään kuulumista koskevan indikaattorin mukautuskertoimen ja riskiprofiiliin perustuvan mukautuskertoimen arvot, joita kanteen kohteena olevassa päätöksessä on sovellettu kannekirjelmän liitteessä A.12 mainittujen muiden laitosten osalta.

16 Kriisinratkaisuneuvosto vastasi kyseiseen prosessinjohtotoimeen 20.3.2019 päivätyllä asiakirjalla. Kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti, että siltä osin kuin oli kyse asiakirjojen esittämistä koskevasta vaatimuksesta, se ei voinut esittää kyseisiä asiakirjoja luottamuksellisuussyistä. Se pyysi näin ollen unionin yleistä tuomioistuinta toteuttamaan asian selvittämistoimen.

17 Unionin yleinen tuomioistuin antoi 10.4.2019 määräyksen, jolla se määräsi kriisinratkaisuneuvoston yhtäältä Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 24 artiklan ensimmäisen kohdan ja toisaalta työjärjestyksen 91 artiklan b alakohdan, 92 artiklan 3 kohdan ja 103 artiklan perusteella esittämään

ei-luottamuksellisina ja luottamuksellisina versioina täydelliset jäljennökset kanteen kohteena olevan päätöksen alkuperäiskappaleesta liitteineen, kaikista kriisinratkaisuneuvoston tekemistä väliratkaisuista, jotka ovat vuoden 2017 ennakollisen vakausmaksun laskentaperusteena, kaikista kanteen kohteena olevan päätöksen tekemiseen johtaneeseen menettelyyn liittyvistä asiakirjoista ja edellä 15 kohdassa tarkoitettujen kertoimien arvot.

18 Kriisinratkaisuneuvosto vastasi 10.4.2019 annettuun määräykseen 3.5.2019 päivätyllä asiakirjalla. Kanteen kohteena olevan päätöksen osalta kriisinratkaisuneuvosto selitti, että kyseisen päätöksen liite oli laadittu XLSX-muodossa. Unionin yleisessä tuomioistuimessa esitetty asiakirja oli kuitenkin PDF-muodossa. Väliratkaisujen osalta kriisinratkaisuneuvosto toimitti yhtäältä vuoden 2016 ennakollisten vakausmaksujen laskemista koskevia päätöksiä ja toisaalta päätösluonnoksia ja tiivistelmiä (cover notes). Kriisinratkaisuneuvosto toimitti myös tiettyjä tietoja, jotka liittyvät edellä 15 kohdassa tarkoitettujen kertoimien arvoihin.

19 Antaakseen kriisinratkaisuneuvostolle tilaisuuden täydentää edellä 18 kohdassa mainittua vastausta unionin yleinen tuomioistuin antoi 9.9.2019 toisen asian selvittämistoimia koskevan määräyksen.

20 Kriisinratkaisuneuvosto vastasi 9.9.2019 annettuun määräykseen 26.9.2019 päivätyllä asiakirjalla ja esitti yhtäältä PDF-muodossa olevan jäljennöksen kanteen kohteena olevasta päätöksestä, ja kyseisen päätöksen liitteen osalta se toimitti USB-muistitikun, joka sisälsi kyseisen liitteen ei-luottamuksellisen ja luottamuksellisen version XLSX-muodossa. Toisaalta kriisinratkaisuneuvosto esitti ei-luottamuksellisina ja luottamuksellisina versioina 11 asiakirjaa, joissa kuvailtiin menettelyä, jossa sen johdon istunto hyväksyi päätösluonnoksia, jotka sisältyivät edellä 18 kohdassa tarkoitettuihin tiivistelmiin tai olivat niiden liitteinä. Lopuksi kriisinratkaisuneuvosto esitti taulukon, josta oli poistettu tunnistetiedot, edellä 15 kohdassa tarkoitettujen kertoimien arvoista.

21 Suoritettuaan työjärjestyksen 103 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun arvioinnin unionin yleinen tuomioistuin antoi 10.10.2019 määräyksen, jolla se poisti asiakirja-aineistosta kaikki asiakirjat, jotka kriisinratkaisuneuvosto oli toimittanut luottamuksellisina versioina vastauksena 10.4. ja 9.9.2019 annettuihin asian selvittämistoimia koskeviin määräyksiin, ja jossa se katsoi, että edellä 18 kohdassa tarkoitettujen tiivistelmien ei-luottamukselliset versiot sisälsivät peitettyjä kohtia, jotka olivat merkityksellisiä oikeusriidan kannalta ja ei-luottamuksellisia. Se määräsi näin ollen kriisinratkaisuneuvoston esittämään uudet ei-luottamukselliset versiot kyseisistä tiivistelmistä.

22 Kriisinratkaisuneuvosto noudatti tätä määräystä 18.10.2019.

23 Kantaja ja komissio toimittivat 6.11.2019 päivätyillä kirjeillä huomautuksensa niiden vastausten osalta, jotka kriisinratkaisuneuvosto antoi 12.2.2019 toteutettuun prosessinjohtotoimeen, 10.4. ja 9.9.2019 annettuihin asian selvittämistoimia koskeviin määräyksiin ja 10.10.2019 annettuun määräykseen.

24 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa kanteen kohteena olevan päätöksen kantajaa koskevilta osin

– velvoittaa kriisinratkaisuneuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

25 Kriisinratkaisuneuvosto vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– jättää kanteen tutkimatta tai hylkää sen perusteettomana

– toissijaisesti siinä tapauksessa, että unionin yleinen tuomioistuin päättäisi kumota kanteen kohteena olevan päätöksen, pitää kumoamisen vaikutukset voimassa kuuden kuukauden ajan siitä, kun tuomio on saanut lainvoiman

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

26 Komissio ei toimittanut väliintulokirjelmää asetetussa määräajassa.

Oikeudellinen arviointi

Tutkittavaksi ottaminen

27 Kriisinratkaisuneuvosto on kirjelmissään riitauttanut kantajan asiavaltuuden siltä osin kuin on kyse kanteen kohteena olevan päätöksen kumoamisesta ja väittänyt, ettei kyseinen päätös koskenut kantajaa suoraan ja erikseen ja että ainoastaan perintäilmoitus saattoi vaikuttaa kantajan tilanteeseen.

28 On todettava, että 3.12.2019 antamassaan tuomiossa Iccrea Banca (C-414/18, EU:C:2019:1036, 65 kohta) unionin tuomioistuin on katsonut, että vaikka kriisinratkaisuneuvoston päätökset, jotka koskevat kriisinratkaisurahastoon suoritettavia ennakollisia vakausmaksuja, on täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 5 artiklan 1 kohdan mukaisesti osoitettu kansallisille kriisinratkaisuviranomaisille, kyseiset päätökset koskevat epäilyksettä suoraan ja erikseen kyseisten maksujen suorittamiseen velvollisia laitoksia.

29 Tästä seuraa, että kantajalla on asiavaltuus kanteen kohteena olevan päätöksen kumoamisen osalta, minkä kriisinratkaisuneuvosto on myöntänyt istunnossa ja mikä on kirjattu istuntopöytäkirjaan.

30 Kriisinratkaisuneuvoston sen väitteen osalta, että kanne on ”kohdistettu suoraan – – ennakollisten vakausmaksujen laskujärjestelmän muodostavia asetuksia ja direktiivejä vastaan” ja on tästä syystä jätettävä tutkimatta, on todettava, että nyt käsiteltävässä kanteessa vaaditaan yksinomaan kanteen kohteena olevan päätöksen kumoamista. Delegoidun asetuksen 2015/63 osalta ei ole esitetty kumoamisvaatimusta, vaan se on soveltamisalaltaan yleinen säädös, jonka osalta kantaja esittää lainvastaisuusväitteen.

31 Tästä on todettava lisäksi, että SEUT 277 artiklassa määrätään, että vaikka SEUT 263 artiklan kuudennessa kohdassa mainittu määräaika on päättynyt, asianosainen voi riidassa, joka koskee unionin toimielimen, elimen tai laitoksen antamaa soveltamisalaltaan yleistä säädöstä, vaatia unionin tuomioistuimissa SEUT 263 artiklan toisessa kohdassa mainitulla perusteella, että säädöstä ei sovelleta.

32 Koska nyt käsiteltävä kanne on kohdistettu kriisinratkaisuneuvoston päätökseen, joka on tehty unionin toimielimen antaman soveltamisalaltaan yleisen säädöksen perusteella, ei voida katsoa, että kyseinen kanne olisi kokonaan tai osaksi jätettävä tutkimatta vain sen takia, että kantaja vetoaa kanteensa yhteydessä SEUT 277 artiklan nojalla siihen, ettei kyseistä säädöstä voida soveltaa.

33 Lisäksi on huomautettava, että koska vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan soveltamisalaltaan yleistä säädöstä, jonka lainvastaisuuteen vedotaan, on voitava soveltaa joko suoraan tai välillisesti kanteen kohteena olevaan asiaan, ja kanteen kohteena olevan yksittäistapausta koskevan päätöksen ja kyseisen soveltamisalaltaan yleisen säädöksen välillä on oltava välitön oikeudellinen yhteys (ks. tuomio 17.2.2017, Islamic Republic of Iran Shipping Lines ym. v. neuvosto, T-14/14 ja T-87/14, EU:T:2017:102, 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen), on riittävää todeta, että kanteen kohteena olevassa päätöksessä mainitaan delegoitu asetus 2015/63 – jonka lainvastaisuuteen kantaja vetoaa siltä osin kuin on kyse sen 4–7 ja 9 artiklasta ja liitteestä I (ks. jäljempänä 35 kohta) – yhtenä kyseisen päätöksen oikeusperustoista. Oikeudenkäyntiaineistosta ilmenee lisäksi, että kantajan ennakollinen vakausmaksu vuodelle 2017 on vahvistettu käyttäen menetelmää, jota kutsutaan ”riskikorjatuksi”, eli nimenomaisesti muun muassa delegoidun asetuksen 2015/63 edellä mainittujen säännösten mukaisesti.

34 Edellä esitetyistä näkökohdista seuraa, että nyt käsiteltävä kanne on otettava tutkittavaksi sekä kanteen kohteena olevan päätöksen kumoamista koskevan vaatimuksen osalta että kantajan esittämän lainvastaisuusväitteen osalta.

Asiakysymys

35 Kantaja esittää kanteensa tueksi kuusi kanneperustetta:

– ensimmäinen kanneperuste, joka koskee SEUT 296 artiklan toisen kohdan ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 41 artiklan 1 kohdan ja 2 kohdan c alakohdan rikkomista sillä perusteella, että kanteen kohteena olevan päätöksen perustelut ovat puutteelliset

– toinen kanneperuste, joka koskee perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohdan ja 2 kohdan a alakohdan rikkomista sillä perusteella, ettei kantajaa ole kuultu

– kolmas kanneperuste, joka koskee perusoikeuskirjan 47 artiklan 1 kohdan rikkomista sillä perusteella, että kanteen kohteena oleva päätös on luonteeltaan sellainen, ettei sen oikeellisuutta voida tarkistaa

– neljäs kanneperuste, joka koskee direktiivin 2014/59 103 artiklan 7 kohdan h alakohdan, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 575/2013 (EUVL 2013, L 176, s. 1) 113 artiklan 7 kohdan, delegoidun asetuksen 2015/63 6 artiklan 5 kohdan ensimmäisen virkkeen ja perusoikeuskirjan 16 ja 20 artiklan rikkomista ja suhteellisuusperiaatteen loukkaamista laitosten suojajärjestelmään kuulumista koskevan indikaattorin osalta sovelletun kertoimen soveltamisen perusteella

– viides kanneperuste, joka koskee perusoikeuskirjan 16 artiklan rikkomista ja suhteellisuusperiaatteen loukkaamista riskiprofiiliin perustuvan mukautuskertoimen soveltamisen perusteella

– kuudes kanneperuste, joka koskee delegoidun asetuksen 2015/63 4–7 ja 9 artiklan ja mainitun asetuksen liitteen I lainvastaisuutta.

36 Aluksi on aiheellista tutkia oikeusjärjestyksen perusteita koskeva kanneperuste, joka perustuu olennaisten menettelymääräysten rikkomiseen, joka unionin tuomioistuinten on otettava esiin viran puolesta (ks. vastaavasti tuomio 2.4.1998, komissio v. Sytraval ja Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 67 kohta; tuomio 30.3.2000, VBA v. Florimex ym., C-265/97 P, EU:C:2000:170, 114 kohta; tuomio 6.3.2003, Westdeutsche Landesbank Girozentrale ja Land Nordrhein-Westfalen v. komissio, T-228/99 ja T-233/99, EU:T:2003:57, 143 kohta ja tuomio 28.11.2019, Banco Cooperativo Español v. SRB, T-323/16, EU:T:2019:822, 70 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

37 Olennaisten menettelymääräysten rikkominen kattaa muun muassa toimen todistusvoimaiseksi saattamatta jättämisen (ks. vastaavasti tuomio 15.6.1994, komissio v. BASF ym., C-137/92 P, EU:C:1994:247, 75 ja 76 kohta ja tuomio 6.4.2000, komissio v. ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, 40 ja 41 kohta) ja perustelujen puuttumisen tai puutteellisuuden (ks. tuomio 15.6.2017, Espanja v. komissio, C-279/16 P, ei julkaistu, EU:C:2017:461, 22 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Viimeksi mainittu seikka on ensimmäisen kanneperusteen kohteena, ja ensimmäistä kanneperustetta on tarkasteltava yhdessä kolmannen ja kuudennen kanneperusteen kanssa.

Kanteen kohteena olevan päätöksen todistusvoimaiseksi saattaminen

38 On palautettava mieleen, että koska toimen intellektuaalinen ja muodollinen puoli muodostavat jakamattoman kokonaisuuden, toimen kirjalliseen muotoon saattaminen on välttämätöntä sen hyväksyneen viranomaisen tahdon ilmaisemiseksi (tuomio 15.6.1994, komissio v. BASF ym., C-137/92 P, EU:C:1994:247, 70 kohta; tuomio 6.4.2000, komissio v. ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, 38 kohta ja tuomio 28.11.2019, Banco Cooperativo Español v. SRB, T-323/16, EU:T:2019:822, 74 kohta).

39 Toimen todistusvoimaiseksi saattamisella pyritään takaamaan oikeusvarmuus vahvistamalla lopullisesti toimen antajan hyväksymä teksti, ja se on olennainen menettelymääräys (tuomio 15.6.1994, komissio v. BASF ym., C-137/92 P, EU:C:1994:247, 75 ja 76 kohta; tuomio 6.4.2000, komissio v. ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, 40 ja 41 kohta ja tuomio 28.11.2019, Banco Cooperativo Español v. SRB, T-323/16, EU:T:2019:822, 75 kohta).

40 On myös katsottu, että jo toimen todistusvoimaiseksi saattamatta jättäminen merkitsee olennaisen menettelymääräyksen rikkomista ilman, että olisi tarpeen osoittaa lisäksi, että toimea rasittaa jokin muu virhe tai että todistusvoimaiseksi saattamatta jättämisestä on aiheutunut vahinkoa siihen vetoavalle (tuomio 6.4.2000, komissio v. ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, 42 kohta ja tuomio 28.11.2019, Banco Cooperativo Español v. SRB, T-323/16, EU:T:2019:822, 76 kohta).

41 Todistusvoimaiseksi saattamista koskevan muotomääräyksen noudattaminen ja näin ollen toimen luotettavuus on tarkistettava ennen minkään muun seikan, kuten toimen antajan toimivallan, kollegisen päätöksenteon periaatteen noudattamisen tai toimen perusteluvelvollisuuden noudattamisen varmistamista (tuomio 6.4.2000, komissio v. ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, 46 kohta ja tuomio 28.11.2019, Banco Cooperativo Español v. SRB, T-323/16, EU:T:2019:822, 77 kohta).

42 Jos unionin tuomioistuimet toteavat niille esitettyä toimea tarkastellessaan, että sitä ei ole saatettu sääntöjenmukaisesti todistusvoimaiseksi, niiden on viran puolesta otettava huomioon peruste, jonka mukaan olennaista menettelymääräystä on rikottu, koska todistusvoimaiseksi saattamista ei ole tehty sääntöjenmukaisesti, ja tämän johdosta kumottava toimi, jota rasittaa tällainen virhe (tuomio 6.4.2000, komissio v. ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, 51 kohta ja tuomio 28.11.2019, Banco Cooperativo Español v. SRB, T-323/16, EU:T:2019:822, 78 kohta).

43 Tältä osin sillä, että todistusvoimaiseksi saattamisen puuttumisesta ei ole aiheutunut mitään vahinkoa kenellekään riidan asianosaisista, ei ole merkitystä. Toimien todistusvoimaiseksi saattaminen on nimittäin oikeusvarmuuden kannalta oleellinen, SEUT 263 artiklassa tarkoitettu olennainen menettelymääräys, jonka rikkomisen johdosta toimi, jota virhe rasittaa, on kumottava ilman, että olisi tarpeen osoittaa tällaisen vahingon olemassaoloa (tuomio 6.4.2000, komissio v. ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, 52 kohta ja tuomio 28.11.2019, Banco Cooperativo Español v. SRB, T-323/16, EU:T:2019:822, 79 kohta; ks. vastaavasti myös tuomio 8.9.2016, Goldfish ym. v. komissio, T-54/14, EU:T:2016:455, 47 kohta).

44 Nyt käsiteltävässä asiassa kriisinratkaisuneuvosto toteaa vastauksessaan 12.2.2009 toteutettuun prosessinjohtotoimeen, että kanteen kohteena oleva päätös on tehty kriisinratkaisuneuvoston johdon istuntoa koskevien menettelysääntöjen – sellaisina kuin ne on hyväksytty kriisinratkaisuneuvoston johdon istunnon 29.4.2015 tekemällä päätöksellä (SRB/PS/2015/8) – 7 artiklan 5 kohdan ja 9 artiklan mukaisessa kirjallisessa menettelyssä, joka aloitettiin lähettämällä kriisinratkaisuneuvoston johdon istunnon kokouksen jäsenille sähköpostitse asiakirjoja, jotka sisälsivät muun muassa DOC-muotoisen asiakirjan, joka vastasi kanteen kohteena olevan päätöksen tekstin luonnosta, ja XLSX-muotoisen asiakirjan, joka vastasi kanteen kohteena olevan päätöksen tekstissä mainitun liitteen luonnosta.

45 Vastauksesta, jonka kriisinratkaisuneuvosto on antanut 10.4.2019 annettuun määräykseen, ilmenee tältä osin, että kun kaikki johdon istunnon kokouksen jäsenet olivat 11.4.2017 – myös sähköpostitse – hyväksyneet edellä 44 kohdassa mainitut kaksi asiakirjaa menettelyn kuluessa sovittuine muutoksineen, kriisinratkaisuneuvoston sihteeristö tulosti DOC-muotoisen asiakirjan (kanteen kohteena olevan päätöksen teksti ilman päätöksen liitettä) ja kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja allekirjoitti kyseisen asiakirjan ja aineistoa koskevan saateasiakirjan. Mainitun asiakirjan allekirjoitettua versiota säilytetään kriisinratkaisuneuvoston mukaan sen tiloissa.

46 Vastauksessaan 10.4.2019 annettuun määräykseen kriisinratkaisuneuvosto esitti jäljennöksen mainitusta kanteen kohteena olevan päätöksen tekstin allekirjoitetusta versiosta ja jäljennöksen mainitusta saateasiakirjasta.

47 On kuitenkin todettava, ettei kriisinratkaisuneuvosto ole esittänyt mitään näyttöä kanteen kohteena olevan päätöksen liitteen saattamisesta todistusvoimaiseksi. Kyseinen liite on XLSX-muotoinen sähköinen asiakirja, joka sisältää ennakollisten vakausmaksujen määrät ja on siten kyseisen päätöksen olennainen osa.

48 Kriisinratkaisuneuvosto ei nimittäin ole esittänyt minkäänlaista kanteen kohteena olevan päätöksen liitteen versiota, joka sisältäisi sähköisen allekirjoituksen, vaikkei mainittu liite liity mitenkään erottamattomasti kanteen kohteena olevan päätöksen tekstiin.

49 Siltä osin kuin on kyse edellä 45 kohdassa mainitussa saateasiakirjassa, jossa olevan maininnan ”Attachment(s): 2” (Liitteet: 2) pitäisi teoriassa merkitä sitä, että kun kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja allekirjoitti kyseisen asiakirjan käsin, sen liitteenä oli kaksi asiakirjaa, eli kanteen kohteena olevan päätöksen teksti ja liitteen tulostettu versio, on todettava, ettei kyseisellä asiakirjalla voida todellisuudessa vahvistaa liiteasiakirjojen – joita siinä ei edes yksilöidä – olemassaoloa.

50 Kriisinratkaisuneuvosto on lisäksi istunnossa ilmoittanut, ettei se ole tulostanut liitettä, joka – kuten on jo todettu – on XLSX-muotoinen asiakirja, eli sähköinen asiakirja. Näin ollen tällaisen asiakirjan allekirjoitus saattoi olla ainoastaan sähköinen eikä kyseistä asiakirjaa voinut siten liittää fyysisesti paperimuodossa laadittuun saateasiakirjaan.

51 Kriisinratkaisuneuvosto mainitsee allekirjoituksen vain kanteen kohteena olevan päätöksen tekstin osalta. Kriisinratkaisuneuvosto ei osoita, että kyseisessä liitteessä olisi kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan sähköinen allekirjoitus.

52 Kriisinratkaisuneuvoston istunnossa esittämän sen väitteen osalta, että kyseinen liite on saateasiakirjan allekirjoitushetkellä ollut saatavilla asiakirjahallintojärjestelmässä nimeltä ARES (Advanced Records System), on todettava, että väite on uusi ja jätettävä siten tutkimatta ja ettei kyseistä väitettä joka tapauksessa ole tuettu näytöllä.

53 Tältä osin on huomautettava, ettei saateasiakirjaan sisälly mitään seikkaa, joka osoittaisi kyseisen väitteen todeksi, ja vielä vähemmän mitään seikkaa, jonka perusteella olisi mahdollista todeta erottamaton yhteys mainitun asiakirjan, jonka kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja on käsin allekirjoittanut, ja ARES-järjestelmään talletetuksi väitetyn sellaisen asiakirjan välillä, joka vastaisi kanteen kohteena olevan päätöksen liitettä, sellaisena kuin se on esitetty unionin yleiselle tuomioistuimelle.

54 On selvää, ettei sellaisen saateasiakirjan allekirjoittaminen käsin, jossa mainitaan kaksi liiteasiakirjaa – joita ei ole yksilöity ja erottamattomasti liitetty saateasiakirjaan – ja johon on todellisuudessa liitetty vain yksi asiakirja, voi merkitä toisen asiakirjan – XLSX-muotoisen liitteen, jonka väitetään olevan talletettuna ARES-järjestelmään – todistusvoimaiseksi saattamista.

55 Edellä esitetyistä näkökohdista seuraa, että kanteen kohteena olevan päätöksen todistusvoimaiseksi saattamista koskeva vaatimus ei täyty.

56 Unionin yleinen tuomioistuin pitää hyvän oikeudenkäytön nimissä aiheellisena lausua myös ensimmäisestä kanneperusteesta, joka perustuu perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiin, kolmannesta kanneperusteesta, joka perustuu siihen, että kantajan oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan on loukattu, ja kuudennesta kanneperusteesta, joka perustuu delegoidun asetuksen 2015/63 tiettyjä säännöksiä koskevaan lainvastaisuusväitteeseen, siten, että näitä kanneperusteita tarkastellaan yhdessä.

Ensimmäinen, kolmas ja kuudes kanneperuste – yhdessä tarkasteltuina –, jotka perustuvat perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiin, tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden loukkaamiseen ja delegoitua asetusta 2015/63 koskevaan lainvastaisuusväitteeseen

– Asianosaisten lausumat

57 Kantaja väittää, että kriisinratkaisuneuvosto on laiminlyönyt perusteluvelvollisuutensa ja loukannut kantajan oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan, koska kanteen kohteena olevan päätöksen perustelut ovat puutteelliset.

58 Kantajan mukaan oikeuskäytännössä on todettu, että päätös, jossa vaaditaan veron tai maksun suorittamista, on tuomioistuinvalvonnan harjoittamisen kannalta perusteltu riittävän huolellisesti vain silloin, kun se sisältää täsmällisen ja yksityiskohtaisen selvityksen sen saatavan osista, jonka täytäntöönpanokelpoisena asiakirjana kyseinen päätös toimii.

59 Kantaja toteaa myös, että nyt käsiteltävässä asiassa perusteluja koskevat vaatimukset ovat korkeita myös riskiprofiiliin perustuvan mukautuksen monimutkaisuuden, vaaditun maksun suuruuden ja kriisinratkaisuneuvostolla olevan harkintavallan takia.

60 Kantaja väittää, ettei yksikään niistä asiakirjoista, jotka kantajalle on toimitettu perintäilmoituksen liitteenä, kuitenkaan sisällä tietoja, joita kantaja tarvitsisi voidakseen arvioida, onko sen maksu laskettu oikein, ja että tämä koskee sekä vuotuista perusrahoitusosuutta että kyseisen maksun riskiprofiilin perusteella tehtävää mukautusta.

61 Kantajan mukaan yksinomaan kantajaa koskevien tietojen esittäminen on selvästi riittämätöntä.

62 Kantaja toteaa lisäksi, ettei kriisinratkaisuneuvosto voi oikeuttaa perusteluvelvollisuuden täyttämättä jättämistä muita laitoksia koskevien tietojen luottamuksellisuuteen liittyvillä velvollisuuksilla, koska kyseiset tiedot ovat välttämättömiä laskelman tarkastamisen kannalta. Kantaja viittaa tältä osin direktiivin 2014/59 84 artiklan 3 kohtaan ja niihin luottolaitoksia koskevien tietojen antamista koskeviin velvollisuuksiin, joista säädetään asetuksen N:o 575/2013 431 artiklassa ja sitä seuraavissa artikloissa.

63 Kriisinratkaisuneuvosto on kantajan mukaan näin ollen laiminlyönyt perusteluvelvollisuutensa olennaisesti ja eri tavoin, minkä seurauksena kanteen kohteena oleva päätös on kumottava. Laitokset tai FMSA eivät esitettyjen perustelujen perusteella voi tarkastaa maksua koskevaa laskutoimitusta tai valvoa sen oikeellisuutta. Myöskään unionin yleinen tuomioistuin ei voi valvoa kanteen kohteena olevaa päätöstä eikä siten itsekään noudattaa perusteluvelvollisuutta. Tuomiolla, joka sen on annettava, loukataan näin ollen väistämättä perusoikeuskirjan 47 artiklan toisessa kohdassa vahvistettua oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan.

64 Kantajan mukaan perusteluvelvollisuuden laiminlyöntien perusteella on mahdollista, että päätökseen sisältyy aineellisia puutteita, jotka eivät ole havaittavissa juuri täydellisten perustelujen puuttumisen takia.

65 Kantaja väittää, että kriisinratkaisuneuvosto on samoista syistä loukannut sen oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan. Kantaja toteaa, että koska kanteen kohteena olevaa päätöstä ei ole perusteltu riittävästi, unionin yleinen tuomioistuin ei voi riittävällä tavalla varmistautua siitä, että päätös perustuu riittävän tukeviin tosiseikkoihin, tai edes arvioida tietoja ja arvojen ja riidanalaista maksua koskevan laskutoimituksen vaiheiden oikeellisuuden abstraktia todennäköisyyttä.

66 Lopuksi kantaja vetoaa SEUT 277 artiklaan ja väittää, että kanteen kohteena oleva päätös on kumottava myös sillä perusteella, että myös delegoidun asetuksen 2015/63 4–7 ja 9 artikla ja liite I ovat ristiriidassa tehokkaan oikeussuojan periaatteen kanssa, koska niillä luodaan maksujen määrittämistä koskeva monimutkainen järjestelmä, jolle ovat ominaisia lukuisat harkintamarginaalit ja täydellinen läpinäkyvyyden puute ja jonka soveltamisen osalta kriisinratkaisuneuvosto on kyvytön esittämään tarkistettavissa ja valvottavissa olevia perusteluja laitoksille asetettavan yksilöllisen maksun osalta.

67 Kriisinratkaisuneuvosto, jota komissio tukee, kiistää nämä väitteet.

68 Kriisinratkaisuneuvosto väittää ensinnäkin, että kanteen kohteena olevan päätöksen perustelut ovat riittävät paitsi sen kannalta, että kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset voivat ymmärtää laskutoimituksen perusteet, myös yleisesti.

69 Kriisinratkaisuneuvosto vetoaa seuraavaksi useisiin asiayhteyteen liittyviin seikkoihin, jotka sen mukaan voivat vaikuttaa perusteluvelvollisuuden laajuuteen.

70 Kriisinratkaisuneuvosto toteaa ensiksi, että sekä FMSA että laitokset ovat osallistuneet ennakollisten vakausmaksujen laskemista koskevaan menettelyyn.

71 Toiseksi kriisinratkaisuneuvosto toteaa, että menetelmä, jota sovelletaan laskettaessa ennakollisia vakausmaksuja, esitetään selvästi sovellettavassa lainsäädännössä, eli muun muassa asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 1 ja 2 kohdassa ja delegoidun asetuksen 2015/63 2 jaksossa ja liitteessä I.

72 Kolmanneksi kriisinratkaisuneuvosto esittää, että oikeuskäytännöstä seuraa, että päätös, joka on samansuuntainen vakiintuneen päätöskäytännön kanssa, voidaan perustella suppeasti, muun muassa viittaamalla kyseiseen käytäntöön.

73 Kriisinratkaisuneuvosto väittää lisäksi, että – toisin kuin kantaja esittää – perusteluvelvollisuuden laajuus ei kantajan osalta ulotu niin pitkälle, että kantajan olisi kyseisten perustelujen perusteella voitava arvioida tarkasti, pitävätkö laskelmat paikkansa vai eivät. Tämä voidaan kriisinratkaisuneuvoston mukaan johtaa unionin oikeuden muita aloja, muun muassa kilpailuoikeutta, koskevasta oikeuskäytännöstä.

74 Kriisinratkaisuneuvosto tuo tässä yhteydessä esille sen seikan, että (noin) 3 500 laitoksen ennakolliset vakausmaksut ovat sidoksissa toisiinsa, koska kaikkien kyseisten suoritusten yhteismäärän on vastattava vuosittaista tavoitetasoa, ja että näin ollen kantajan maksun laskenta ei perustu ainoastaan kantajan toimittamiin tietoihin, vaan myös tietoihin, jotka 3 500 muuta laitosta toimittavat ja jotka liittyvät kyseisten laitosten harjoittaman toiminnan erityispiirteisiin, niiden vastuisiin ja niiden riskeihin, joita kriisinratkaisuneuvosto arvioi kanteen kohteena olevan päätöksen yhteydessä laitosten suhteellisen luokituksen muodossa. Nämä tiedot ovat luottamuksellisia. Perusteluvelvollisuutta on kriisinratkaisuneuvoston mukaan näin ollen punnittava kriisinratkaisuneuvostoon kohdistuvaan, kaikkien asianomaisten laitosten liikesalaisuuden suojaamista koskevaan velvollisuuteen nähden.

75 Kriisinratkaisuneuvosto toteaa lisäksi, että oikeuskäytännöstä ilmenee, että perusteluvelvollisuuden laajuutta voidaan rajoittaa myös sellaisten pakottavien näkökohtien perusteella, jotka liittyvät unionin tai sen jäsenvaltioiden turvallisuuteen tai niiden kansainvälisten suhteiden hoitamiseen.

76 Kriisinratkaisuneuvosto toteaa lopuksi, että osallistujajäsenvaltioiden kaikkien laitosten kaikkien luottamuksellisten tietojen jakaminen kunkin kansallisen kriisinratkaisuviranomaisen kanssa menisi pitemmälle kuin täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 5 artiklan 1 kohdassa edellytetään.

77 Kriisinratkaisuneuvoston mukaan kanteen kohteena oleva päätös on näin ollen perusteltu riittävän yksityiskohtaisesti.

78 Siltä osin kuin kantaja esittää, että oikeus tehokkaaseen oikeussuojaan edellyttää sitä, että unionin yleisen tuomioistuimen on voitava laskea uudelleen maksun määrä, kriisinratkaisuneuvosto toteaa, että tämä laillisuusvalvontaa koskeva tulkinta on liian laajentava eikä vastaa kyseisellä alalla olemassa olevaa oikeuskäytäntöä. Kriisinratkaisuneuvoston mukaan oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan on nimittäin arvioitava asetuksella N:o 806/2014 ja täytäntöönpanoasetuksella 2015/81 luotu institutionaalinen tasapaino huomioon ottaen. Kriisinratkaisuneuvoston tehtävänä on ennakollisten vakausmaksujen laskenta. Näin ollen unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä ei voi olla se, että se korvaa kriisinratkaisuneuvoston päätöksen omalla päätöksellään laskemalla maksun uudelleen. Kriisinratkaisuneuvosto toteaa, että nyt käsiteltävässä asiassa unionin yleinen tuomioistuin voi tutkia kanteen kohteena olevan päätöksen laillisuuden ottamalla huomioon asian kannalta merkitykselliset oikeussäännöt. Näin ollen kantajan oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan ei ole loukattu.

79 Kriisinratkaisuneuvosto huomauttaa, että oli asia miten hyvänsä unionin yleinen tuomioistuin voi valvontansa yhteydessä pyytää esittämään tällaisen valvonnan kannalta merkityksellisiä tietoja ja näyttöä samalla tasapainottaen keskenään luottamuksellisuuden suojaaminen ja tarve varmistaa riittävällä tavalla oikeus tehokkaaseen oikeussuojaan ja korjata näin mahdollinen tietojen puuttuminen, joka vaarantaisi kyseisen oikeuden.

80 Kriisinratkaisuneuvosto väittää, että lainvastaisuusväite, johon kantaja vetoaa delegoidun asetuksen 2015/63 säännösten osalta, on samoista syistä perusteeton.

81 Kriisinratkaisuneuvosto toteaa, että koska kantaja ei esitä minkäänlaista näyttöä, joka koskisi vuoden 2017 ennakollisten vakausmaksujen laskemisessa tehtyä virhettä, kyseinen laskutoimitus on lähtökohtaisesti pätevä. Kantajalla ei näin ollen ole mitään oikeutettua intressiä kanteen kohteena olevan päätöksen kumoamiseen.

82 Kriisinratkaisuneuvosto on vastauksessaan kysymykseen, jonka unionin yleinen tuomioistuin on esittänyt istunnossa, täsmentänyt, ettei mahdollisuus, josta säädetään direktiivin 2014/59 84 artiklan 3 kohdassa, johon kantaja on viitannut (ks. edellä 62 kohta), ja asetuksen N:o 806/2014 88 artiklan 1 kohdassa ja joka koskee luottamuksellisten tietojen julkistamista tiivistelmänä tai koosteena siten, ettei laitoksia voida tunnistaa, tule kyseeseen tässä asiassa. Kriisinratkaisuneuvosto toteaa, että se on jo antanut olemassa olevan järjestelmän salliman enimmäismäärän tietoja.

– Unionin yleisen tuomioistuimen arviointi asiasta

83 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 296 artiklassa edellytettyjen perustelujen on oltava kyseisen toimen luonteen mukaisia ja niistä on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä toimen toteuttaneen toimielimen päättely siten, että niille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt ja että toimivaltainen tuomioistuin voi tutkia toimenpiteen laillisuuden (ks. tuomio 20.12.2017, Comunidad Autónoma de Galicia ja Retegal v. komissio, C-70/16 P, EU:C:2017:1002, 59 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

84 Perusteluja koskevaa vaatimusta on arvioitava asiaan liittyvien olosuhteiden perusteella, joita ovat erityisesti toimen sisältö, esitettyjen perustelujen luonne ja se tarve, joka niillä, joille toimi on osoitettu tai joita se koskee suoraan ja erikseen, voi olla saada selvennystä tilanteeseen. Perusteluissa ei tarvitse

esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja, koska sitä, ovatko toimen perustelut SEUT 296 artiklan mukaisia, tutkitaan paitsi toimen sanamuodon myös asiayhteyden ja kaikkien asiaa koskevien oikeussääntöjen suhteen (ks. tuomio 7.3.2013, Acino v. komissio, T-539/10, ei julkaistu, EU:T:2013:110, 124 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

85 Lisäksi toimen perustelujen pitää olla johdonmukaiset eikä niissä saa varsinkaan olla sisäisiä ristiriitaisuuksia, jotka haittaisivat toimeen johtaneiden syiden ymmärtämistä (ks. tuomio 15.7.2015, Pilkington Group v. komissio, T-462/12, EU:T:2015:508, 21 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

86 Perusteluvelvollisuuden ja tehokasta oikeussuojaa koskevan perusoikeuden välillä on lisäksi läheinen yhteys (julkisasiamies Kokottin ratkaisuehdotus Housieaux, C-186/04, EU:C:2005:70, 32 kohta).

87 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perusoikeuskirjan 47 artiklassa taatun tuomioistuinvalvonnan tehokkuus edellyttää sitä, että asianomainen voi saada tietoonsa perustelut, joihin riitautettu päätös perustuu, jotta se kykenee puolustamaan oikeuksiaan parhaissa mahdollisissa olosuhteissa ja päättämään kaikista asiaan vaikuttavista seikoista tietoisena, onko sen etujen mukaista saattaa asia toimivaltaisen tuomioistuimen käsiteltäväksi, ja jotta kyseinen tuomioistuin voi täyttää sille EUT-sopimuksen nojalla kuuluvan tehtävän, joka koskee mainitun päätöksen laillisuuden tutkimista (ks. vastaavasti tuomio 9.11.2017, LS Customs Services, C-46/16, EU:C:2017:839, 40 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 13.3.2019, AlzChem v. komissio, C-666/17 P, ei julkaistu, EU:C:2019:196, 54 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

88 Aluksi on muistutettava, että vaikka asetuksella N:o 806/2014 ja täytäntöönpanoasetuksella 2015/81 luodussa järjestelmässä ennakollisten vakausmaksujen vahvistamista koskevat päätökset annetaan tiedoksi kansallisille kriisinratkaisuviranomaisille, mainitut päätökset koskevat maksuvelvollisia laitoksia, kantaja mukaan lukien, suoraan ja erikseen (ks. edellä 28 kohta).

89 Se intressi, joka kyseisillä laitoksilla voi olla saada selvennystä tilanteeseen, on myös otettava huomioon arvioitaessa kyseessä olevia päätöksiä koskevan perusteluvelvollisuuden laajuutta (tuomio 28.11.2019, Hypo Vorarlberg Bank v. SRB, T-377/16, T-645/16 ja T-809/16, EU:T:2019:823, 176 kohta ja tuomio 28.11.2019, Portigon v. SRB, T-365/16, EU:T:2019:824, 164 kohta).

90 Sitä paitsi juuri kriisinratkaisuneuvosto laskee ja vahvistaa ennakolliset vakausmaksut. Kyseisten maksujen laskemisesta tehtävät kriisinratkaisuneuvoston päätökset osoitetaan vain kansallisille kriisinratkaisuviranomaisille (täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 5 artiklan 1 kohta), ja näiden viranomaisten on annettava ne tiedoksi laitoksille (täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 5 artiklan 2 kohta) ja kerättävä maksut laitoksilta mainittujen päätösten perusteella (asetuksen N:o 806/2014 67 artiklan 4 kohta) (tuomio 28.11.2019, Hypo Vorarlberg Bank v. SRB, T-377/16, T-645/16 ja T-809/16, EU:T:2019:823, 204 kohta ja tuomio 28.11.2019, Portigon v. SRB, T-365/16, EU:T:2019:824, 179 kohta).

91 Toimiessaan asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 2 kohdan nojalla kriisinratkaisuneuvosto tekee näin ollen päätöksiä, jotka ovat luonteeltaan lopullisia ja koskevat laitoksia erikseen ja suoraan (tuomio 28.11.2019, Hypo Vorarlberg Bank v. SRB, T-377/16, T-645/16 ja T-809/16, EU:T:2019:823, 205 kohta ja tuomio 28.11.2019, Portigon v. SRB, T-365/16, EU:T:2019:824, 180 kohta).

92 Tämän seurauksena kriisinratkaisuneuvoston, joka on kyseisten päätösten laatija, on perusteltava ne. Tätä velvollisuutta ei voida delegoida kansallisille kriisinratkaisuviranomaisille, eivätkä ne voi myöskään korjata sen laiminlyöntiä, sillä silloin jätettäisiin huomiotta kriisinratkaisuneuvoston asema mainittujen päätösten laatijana ja sille tällä perusteella kuuluva vastuu ja – kun otetaan huomioon kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten erilaisuus – aiheutettaisiin laitosten eriarvoisen kohtelun riski siltä osin kuin on kyse kriisinratkaisuneuvoston päätösten perusteluista (tuomio 28.11.2019, Hypo Vorarlberg Bank v. SRB, T-377/16, T-645/16 ja T-809/16, EU:T:2019:823, 206 kohta ja tuomio 28.11.2019, Portigon v. SRB, T-365/16, EU:T:2019:824, 181 kohta).

93 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, että siltä osin kuin on kyse kanteen kohteena olevan päätöksen tekstistä, viittauskappaleissa mainitaan asetus N:o 806/2014, direktiivi 2014/59, täytäntöönpanoasetus 2015/81, delegoitu asetus 2015/63 ja edellä 2 kohdassa mainittu hallitustenvälinen sopimus oikeusperustoina, ja ne sisältävät useita viittauksia siihen, että vuosien 2015 ja 2016 osalta kannetut ennakolliset vakausmaksut on otettu huomioon. Tätä seuraa kanteen kohteena olevan päätöksen pääasiallinen päätösosa (”[Kriisinratkaisuneuvosto johdon istunnossa] vahvistaa [kriisinratkaisurahastoon] vuodelta 2017 suoritettavat ennakolliset vakausmaksut sellaisina kuin ne esitetään liitteessä”) ja 11 kohtaa, joissa esitellään yleisin sanamuodoin ennakollisten vakausmaksujen laskentamenetelmää. Päätöksen 12 kohdassa täsmennetään lopuksi, että ”[kanteen kohteena oleva päätös] tulee voimaan sen tekemispäivänä”.

94 Kanteen kohteena olevan päätöksen liite – sellaisena kuin kriisinratkaisuneuvosto on esittänyt sen vastauksessaan 9.9.2019 annettuun määräykseen – sisältää luettelon, jossa mainitaan kunkin asianomaisen laitoksen osalta osallistuva jäsenvaltio, jossa kyseinen laitos on saanut toimiluvan, laskentamenetelmä, jota on käytetty laskettaessa vuoden 2017 ennakollisen vakausmaksun eurooppalaista osuutta, kyseisen maksun määrä ja pystysarakkeessa, jonka otsikko on ”Risk adjustment factor (EA)”, riskiprofiiliin euroalueen ympäristössä perustuva mukautuskerroin (ks. delegoidun asetuksen 2015/63 9 artikla ja täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 8 artiklan 1 kohdan b alakohta), jota laitoksen tapauksessa on sovellettu.

95 On kiistatonta, ettei kanteen kohteena oleva päätös sisällä sen tekstissä olevien yleisten selitysten lisäksi juuri mitään tietoja kantajan vakausmaksun laskemisesta. Kyseisessä päätöksessä ilmoitetaan nimittäin ainoastaan menetelmä, jota on sovellettu laskettaessa kantajan maksun ”eurooppalaista” osuutta, ja kuinka suurta riskiprofiiliin perustuvaa mukautuskerrointa tämän osalta on sovellettu.

96 On todettava lisäksi, että täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 8 artiklan 1 kohdan a alakohdasta ilmenee, että kansalliseen yhteyteen viittaavan kriisinratkaisuneuvoston laskelman osuus laitosten vakausmaksuja koskevasta laskelmasta vuonna 2017 on 60 prosenttia ja eurooppalainen osuus vain 40 prosenttia.

97 Asiakirjasta, jonka otsikko on ”Laskelman yksityiskohdat” (ks. edellä 10 kohta), on – olettaen, että kyseinen asiakirja todellakin on lähtöisin kriisinratkaisuneuvostosta, kuten tämä on istunnossa esittänyt – todettava, että vaikka siinä mainitaan edellä 94 kohdassa mainittujen tietojen lisäksi menetelmä, jota on käytetty maksun ”kansallisen” osuuden ja riskiprofiiliin perustuvan ”kansallisen” mukautuskertoimen laskemiseksi, ja muita laskelmaa koskevia seikkoja, se ei kuitenkaan sisällä yhtäkään seikkaa, joka olisi riittävä, jotta maksun oikeellisuus voitaisiin tarkistaa.

98 Erityisesti on todettava, ettei kyseinen asiakirja sisällä yhtäkään laskelmaan liittyvää seikkaa, joka koskisi (noin) 3 500 muuta laitosta, vaikka kantajan maksun laskenta edellyttää muun muassa delegoidun asetuksen 4–7 ja 9 artiklan mukaisesti yhtäältä sitä, että kantajan velkojen määrä (josta on vähennetty omat varat ja suojatut talletukset) suhteutetaan kaikkien muiden laitosten velkojen kokonaismäärään (josta on vähennetty omat varat ja suojatut talletukset), ja toisaalta kantajan riskiprofiilin arviointia suhteessa kyseisten muiden laitosten riskiprofiileihin säädettyjen indikaattoreiden mukaisesti.

99 Oikeuttaakseen näiden tietojen puuttumisen kriisinratkaisuneuvosto vetoaa siihen, että muita laitoksia koskevat tiedot ovat luottamuksellisia.

100 Unionin yleinen tuomioistuin ei kiistä sitä, että (noin) 3 500 muun laitoksen tiedot ovat luottamuksellisia, mutta se toteaa, että siltä osin kuin kantajan maksun laskenta on keskinäisriippuvaisessa suhteessa mainittuihin tietoihin nähden, se on väistämättä läpinäkymätön.

101 Kantaja voi toki tutkia ennakollisen vakausmaksun laskentamenetelmää sellaisena kuin se on määritelty lainsäädännössä ja esitetty kanteen kohteena olevan päätöksen tekstissä. Kantaja voi tarvittaessa riitauttaa tiettyjä kyseiseen laskelmaan liittyviä seikkoja ja niiden täytäntöönpanon sen osalta, kuten esimerkiksi sen, miten kriisinratkaisuneuvosto on arvioinut sitä koskevia tietoja delegoidun asetuksen 2015/63 5 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

102 Jos tällaisia tarkkarajaisia riitauttamismahdollisuuksia ei oteta huomioon, on todettava, että koska kantajan maksu lasketaan keskinäisriippuvuuteen perustuvalla menetelmällä ja tukeutuen perusteisiin, joita ei voida antaa tiedoksi, maksun laskentamenetelmä rajoittaa sen mahdollisuutta riitauttaa kanteen kohteena oleva päätös tehokkaasti.

103 Kriisinratkaisuneuvosto vahvistaa nämä näkökohdat välillisesti neljänteen ja viidenteen kanneperusteeseen antamassaan vastauksessa. Kantaja riitauttaa kyseisten kanneperusteiden osalta sen maksun laskemiseen liittyviä täsmällisiä seikkoja vedoten muun muassa siihen, että sen riskiprofiili on hyvä, mikä kantajan mukaan ilmenee sen tekemästä vertailusta sen rahoitusta koskevien tietojen ja muiden laitosten tietojen välillä. Kriisinratkaisuneuvosto riitauttaa kyseisen vertailun sillä perusteella, ettei se vastaa sellaista perusteellista tarkastelua, jonka se sovellettavan lainsäädännön mukaisesti on tehnyt. Kriisinratkaisuneuvoston kyseisen vastauksen osalta unionin yleinen tuomioistuin voi ainoastaan todeta nimenomaan sen, että kantajan on mahdotonta saada käyttöönsä täsmällisiä ja tyhjentäviä tietoja, joiden perusteella se voisi suorittaa tällaisen tarkastelun.

104 Lisäksi on todettava, että siltä osin kuin kriisinratkaisuneuvosto viidenteen kanneperusteeseen antamassaan vastauksessa korostaa sitä, että kantajan tapauksessa sovelletut riskiprofiiliin perustuvat mukautuskertoimien arvot ”pysyvät delegoidun asetuksen [2015/63] 9 artiklan 3 kohdassa vahvistetuissa rajoissa, eli 0,8:n ja 1,5:n välissä”, nämä vakuuttelut eivät vastaa kantajan huoliin. Kyseiset huolenaiheet eivät koske sitä, pysyykö mukautuskerroin edellä tarkoitetuissa rajoissa, mikä esitettyjen perustelujen nojalla on todettavissa, vaan sitä, sisältyykö kyseiseen kertoimeen mahdollisesti virhe kyseisten rajojen sisällä, kun otetaan huomioon, että sen perusteella, mitä asiakirjassa, jonka otsikko on ”Laskelman yksityiskohdat”, on todettu, edellä mainitussa säännöksessä säädetty vaihteluväli edustaa kantajan maksun määrän osalta [*luottamuksellinen*] [1] erotusta.

105 Taulukko, jonka kriisinratkaisuneuvosto on julkaissut verkkosivuillaan ja jonka se mainitsee viidenteen kanneperusteeseen antamassaan vastauksessa, ei tältä osin tarjoa lisätietoa. Kyseisessä taulukossa ilmoitetaan niiden laitosten määrä, joiden osalta on sovellettu riskiprofiiliin euroalueen ympäristössä perustuvaa mukautuskerrointa väleillä 0,8–0,9. 0,9–1 jne. aina 1,4–1,5 saakka. Kuten kanteen kohteena olevan päätöksen liitteessä, kyseisessä taulukossa annetaan vain osittaisia tietoja ennakollisen vakausmaksun laskemisesta, koska se koskee ainoastaan riskiprofiiliin eurooppalaisessa ympäristössä perustuvaa mukautuskerrointa. Kyseisen taulukon – joka on sitä paitsi julkaistu vasta nyt käsiteltävän kanteen nostamisen jälkeen – perusteella ei ole mahdollista tarkistaa, onko mainittu kerroin laskettu kantajan tapauksessa oikein, ja siten sitä, onko kantajan maksu laskettu oikein.

106 Kriisinratkaisuneuvosto ei myöskään ole kiistänyt sitä, ettei kantajan kaltainen laitos voi täsmällisesti tietää, miksi sen maksun määrä nousee, laskee tai pysyy ennallaan yhdestä vuodesta toiseen, koska nämä muutokset tai muuttumattomuus seuraavat suhteellisesta asemasta, jonka perusteita se ei määritelmällisesti voi tietää. Näin ollen tietyn laitoksen maksun määrä voi nousta, vaikka sen oma riskiprofiili on laskenut, ja päinvastoin, ilman, että se voi saada tietoonsa perusteita silloin, kun kyse on luottamuksellisista seikoista.

107 SEUT 296 artiklasta seuraa, että kaikki toimet, joilla on oikeusvaikutuksia, on perusteltava, ja oikeuskäytännössä on todettu, että perusteluvelvollisuutta sovelletaan kaikkiin toimiin, joista voidaan nostaa kumoamiskanne (tuomio 1.10.2009, komissio v. neuvosto, C-370/07, EU:C:2009:590, 42 kohta).

1 Luottamukselliset tiedot poistettu.

108 Oikeuskäytännöstä ilmenee myös, ettei perustelujen puutteellisuutta voida oikeuttaa velvollisuudella kunnioittaa liikesalaisuuksia. Velvollisuutta kunnioittaa liikesalaisuuksia ei voida tulkita niin laajasti, että sillä poistettaisiin perusteluvelvollisuuden olennainen sisältö (ks. vastaavasti tuomio 21.12.2016, Club Hotel Loutraki ym. v. komissio, C-131/15 P, EU:C:2016:989, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

109 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, ettei kantaja voi sille esitettyjen perustelujen perusteella tarkistaa maksunsa määrää, joka kuitenkin kantajan osalta on kanteen kohteena olevan päätöksen keskeinen seikka. Kantaja asetetaan kyseisten perustelujen perusteella asemaan, jossa se ei voi tietää, onko kyseinen määrä laskettu oikein tai onko sen riitautettava se unionin yleisessä tuomioistuimessa, voimatta kuitenkaan – kuten sen kanteessa pitäisi tehdä – yksilöidä mainitun määrän osalta riidanalaisen päätöksen osat, jotka se riitauttaa, muotoilla tätä koskevat väitteet ja esittää todisteet, joita voidaan pitää painavina osoituksina siitä, että sen väitteet ovat perusteltuja (ks. vastaavasti tuomio 8.12.2011, KME Germany ym. v. komissio, C-389/10 P, EU:C:2011:816, 132 kohta).

110 Tästä seuraa, että kriisinratkaisuneuvosto on laiminlyönyt perusteluvelvollisuutensa.

111 Tätä päätelmää ei voida asettaa kyseenalaiseksi kriisinratkaisuneuvoston esittämillä muilla argumenteilla.

112 Siltä osin kuin on kyse viittauksesta kantajan osallistumiseen päätöksentekomenettelyyn, on todettava, että kyseinen osallistuminen on rajoittunut siihen, että laitos on antanut tietoja kriisinratkaisuneuvostolle delegoidun asetuksen 2015/63 14 artiklan mukaisesti ja niissä tallennus- ja esittämismuodoissa, jotka kriisinratkaisuneuvosto on määrittänyt täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 6 artiklan nojalla. Laitoksella ei mainitun osallistumisen perusteella ole mitään keinoa tarkistaa, onko sen maksu laskettu oikein.

113 Sama koskee edellä 101 ja 102 kohdassa mainituista syistä viittausta, jonka kriisinratkaisuneuvosto on tehnyt siihen, että laskentamenetelmä esitetään sovellettavassa lainsäädännössä.

114 Kriisinratkaisuneuvoston argumentista, joka perustuu sellaisia päätöksiä koskevaan oikeuskäytäntöön, jotka ovat samansuuntaisia vakiintuneen päätöskäytännön kanssa ja jotka voidaan perustella suppeasti, on todettava seuraavaa.

115 Kyseisellä oikeuskäytännöllä ei ole merkitystä, koska se ei koske nyt käsiteltävässä asiassa esillä olevaa kysymystä tietojen peittämisestä niiden luottamuksellisuuden vuoksi.

116 Lisäksi on todettava, että koska oikeudenkäyntiaineistosta ilmenee, että kriisinratkaisuneuvosto käyttää ennakollisia vakausmaksuja laskiessaan ja näitä maksuja koskevia päätöksiä tehdessään informaatioteknologiaa (XLSX-tiedostot, sähköposti), mikä mahdollistaa suurten tietomäärien helpon ja nopean käsittelyn ja jakelun, ei voida väittää, että aineellisia, teknisiä tai aikataulullisia näkökohtia, joihin toisinaan vedotaan suppeiden perustelujen oikeuttamiseksi, voitaisiin soveltaa nyt käsiteltävässä asiassa.

117 Lopuksi on joka tapauksessa todettava, ettei nyt käsiteltävässä asiassa voi olla kyse vakiintuneesta päätöskäytännöstä. Kuten kantaja toteaa, kriisinratkaisuneuvosto on vuonna 2017 vahvistanut kriisinratkaisurahastoon suoritettavat ennakolliset vakausmaksut vasta toisen kerran. Lisäksi kriisinratkaisuneuvoston päätös kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2016 suoritettavista ennakollisista vakausmaksuista on kumottu (tuomio 28.11.2019, Banco Cooperativo Español v. SRB, T-323/16, EU:T:2019:822; tuomio 28.11.2019, Hypo Vorarlberg Bank v. SRB, T-377/16, T-645/16 ja T-809/16, EU:T:2019:823 ja tuomio 28.11.2019, Portigon v. SRB, T-365/16, EU:T:2019:824).

118 Argumentista, joka perustuu kilpailuoikeuden alalla esitettyjä perusteluja koskevaan oikeuskäytäntöön, on todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perusteluvelvollisuuteen liittyvät vaatimukset eivät kyseisellä alalla edellytä sitä, että komission olisi ilmoitettava päätöksessään sakkojen laskentatapaan liittyviä numerotietoja (ks. tuomio 5.6.2012, Imperial Chemical Industries v. komissio, T-214/06, EU:T:2012:275, 100 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

119 On kuitenkin korostettava, että kyseisestä oikeuskäytännöstä ilmenee, että sakot ovat komission kilpailupolitiikan väline ja että sillä on oltava harkintavaltaa niiden suuruuden määräämisessä, jotta se voisi ohjailla yritysten toimintaa siten, että ne noudattaisivat kilpailusääntöjä. Näin ollen komissio ei saa viedä itseltään harkintavaltaansa sitä kautta, että se käyttäisi yksinomaan ja mekaanisesti laskentakaavoja. Se, että komissio olisi velvollinen ilmoittamaan päätöksessään numerotiedot, jotka koskevat sakkojen laskentatapaa, heikentäisi sakkojen ehkäisevää vaikutusta (ks. vastaavasti tuomio 2.10.2003, Salzgitter v. komissio, C-182/99 P, EU:C:2003:526, 75 kohta; tuomio 8.7.2008, BPB v. komissio, T-53/03, EU:T:2008:254, 335 ja 336 kohta ja tuomio 28.11.2019, Hypo Vorarlberg Bank v. SRB, T-377/16, T-645/16 ja T-809/16, EU:T:2019:823, 198 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

120 Tällaisia näkökohtia ei kuitenkaan voida soveltaa nyt käsiteltävässä asiassa.

121 Yhtäältä on todettava, ettei nyt käsiteltävä asia liity sellaiseen lainsäädäntöön, jossa säädettäisiin harkintavallasta yritysten toiminnan ohjailemiseksi, vaan objektiiviseen laskutoimitukseen, jonka osalta mainitun laskutoimituksen tekijälle ei jätetä mitään tällaista harkintavaltaa.

122 Toisaalta nyt käsiteltävä asia ei liity seuraamusmenettelyyn, jonka osalta olisi perusteltua säilyttää ehkäisevä vaikutus, vaan menettelyyn, jota voidaan verrata verotukseen. Tältä osin ei ole olemassa mitään perustetta evätä maksuvelvolliselta mahdollisuutta tarkistaa maksunsa oikeellisuus. Tästä on todettava, että – toisin kuin kriisinratkaisuneuvosto väittää – kantaja vetoaa perustellusti 13.6.1958 annettuun tuomioon Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7, s. 30 ja 31), jossa unionin tuomioistuin katsoi, että kyseisessä asiassa kanteen kohteena olevan päätöksen, jossa suoritettiin laskelma viran puolesta, lainmukaisuus edellytti, että päätöksessä oli tarkasti ja yksityiskohtaisesti eritelty kaikki yksittäiset saatavat, joiden osalta kyseiset päätökset ovat täytäntöönpanokelpoisia, että ainoastaan tällaisen erittelyn avulla tuomioistuinvalvonta oli mahdollinen ja että tällaisten seikkojen puuttuessa kyseistä päätöstä ei ollut perusteltu riittävästi (ks. myös tuomio 16.12.1963, Macchiorlati Dalmas v. korkea viranomainen, 1/63, EU:C:1963:58, s. 636).

123 Kriisinratkaisuneuvoston tekemästä viittauksesta 22.2.2005 annettuun määräykseen Hynix Semiconductor v. neuvosto (T-383/03, EU:T:2005:57, 35 kohta) on todettava, ettei sillä ole mitään merkitystä nyt käsiteltävässä asiassa. Mainittu määräys ei nimittäin koskenut velvollisuutta perustella toimea, vaan ainoastaan sellaisen asianosaisen, joka unionin yleisessä tuomioistuimessa esittää luottamuksellista käsittelyä koskevan pyynnön, velvollisuutta perustella pyyntönsä.

124 Siltä osin kuin on kyse kriisinratkaisuneuvoston tekemistä viittauksista julkisia hankintamenettelyjä ja valtiontukia koskeviin asioihin, unionin yleinen tuomioistuin on kyseisissä asioissa todennut, ettei se, että taloudelliset tiedot oli riidanalaisen päätöksen ei-luottamuksellisessa versiossa peitetty, ollut estänyt kantajia ymmärtämästä komission perusteluja, heikentänyt niiden mahdollisuutta riitauttaa kyseinen päätös unionin yleisessä tuomioistuimessa tai estänyt unionin yleistä tuomioistuinta harjoittamasta tuomioistuinvalvontaansa kyseisen kanteen osalta (tuomio 8.1.2015, Club Hotel Loutraki ym. komissio, T-58/13, ei julkaistu, EU:T:2015:1, 73–77 kohta), ja että kantajilla oli riittävä tieto niistä eduista, jotka liittyivät muiden hyväksyttyjen tarjoajien tarjouksiin (tuomio 8.7.2015, European Dynamics Luxembourg ym. v. komissio, T-536/11, EU:T:2015:476, 47 kohta ja 50 kohdan loppuosa).

125 Nyt käsiteltävässä asiassa on sitä vastoin todettava, että – kuten edellä 93–106 ja 109 kohdassa on jo todettu – kantajalle esitetyt perustelut – vaikka otettaisiin huomioon myös asiakirja, jonka otsikko on ”Laskelman yksityiskohdat” (ks. edellä 10 kohta) – eivät mahdollista sitä, että kantaja voi tarkistaa,

onko sen maksun määrä sovellettavan lainsäädännön mukainen, ja näin ollen päättämään kaikista asiaan vaikuttavista seikoista tietoisena, onko sen etujen mukaista saattaa asia toimivaltaisen tuomioistuimen käsiteltäväksi, ja millä edellytyksillä.

126 Kriisinratkaisuneuvoston viittauksesta terrorismin torjunnan yhteydessä annettuun oikeuskäytäntöön, jossa hyväksytään se, että valtioiden turvallisuuteen tai niiden kansainvälisten suhteiden hoitamiseen liittyvät pakottavat syyt voivat estää tiettyjen perusteluihin liittyvien seikkojen ilmoittamisen (ks. vastaavasti tuomio 14.10.2009, Bank Melli Iran v. neuvosto, T-390/08, EU:T:2009:401, 81 kohta), on todettava, ettei unionin pankkioikeus liity millään tavalla niihin aiheisiin, jotka ovat sidoksissa terrorismin torjumiseen.

127 Lopuksi on todettava, että – toisin kuin kriisinratkaisuneuvosto esittää – unionin yleisellä tuomioistuimella oleva mahdollisuus vaatia kriisinratkaisuneuvostoa esittämään tietoja kanteen kohteena olevan päätöksen laillisuuden tutkimista varten ei nyt käsiteltävässä asiassa voi muuttaa toteamusta perusteluvelvollisuuden laiminlyönnistä tai taata kantajan oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan.

128 Kanteen kohteena olevan päätöksen perustelujen oli nimittäin oltava riittävät päätöksen antamispäivänä ja joka tapauksessa ennen kumoamiskanteen nostamista. Perustelujen puutteellisuutta ei voida korjata sen jälkeen, kun kanne unionin yleisessä tuomioistuimessa on nostettu, esimerkiksi unionin yleisen tuomioistuimen määräämien prosessinjohtotoimien tai asian selvittämistoimien perusteella.

129 Kantajan esittämän lainvastaisuusväitteen osalta on hylättävä komission istunnossa esittämä väite siitä, ettei kantaja voi riitauttaa kanteen kohteena olevan päätöksen laillisuutta, koska kantajan maksun laskentamenetelmä, joka perustuu maksujen keskinäisriippuvuuteen ja luottamuksellisten tietojen käyttöön, ei niinkään seuraa delegoidusta asetuksesta 2015/63 kuin asetuksesta N:o 806/2014 ja direktiivistä 2014/59, joiden osalta kantaja ei ole esittänyt lainvastaisuusväitettä. On nimittäin todettava, että – kuten jäljempänä esitettävistä näkökohdista ilmenee – se, että kantajan ennakollisen vakausmaksun laskenta on läpinäkymätöntä ja ettei kantaja näin ollen voi tarkistaa, onko maksu laskettu oikein, seuraa ainakin osaksi laskentamenetelmästä, jonka komissio on määrittänyt itse delegoidussa asetuksessa 2015/63, eli ilman, että se olisi pakotettu noudattamaan kyseistä menetelmää asetuksen N:o 806/2014 tai direktiivin 2014/59 nojalla.

130 Laitoksen ennakollinen vakausmaksu lasketaan asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 2 kohdan ja direktiivin 2014/59 103 artiklan 2 kohdan mukaisesti kahdessa vaiheessa.

131 Ensin lasketaan ”kiinteämääräinen maksu” (merkittävimpien laitosten, kantaja mukaan lukien, osalta lasketaan todellisuudessa delegoidussa asetuksessa 2015/63 tarkoitettu ”vuotuinen perusrahoitusosuus”, ks. delegoidun asetuksen viides perustelukappale), joka perustuu laitoksen velkojen määrään, pois lukien omat varat ja suojatut talletukset, suhteessa kaikkien osallistuvien jäsenvaltioiden alueella toimiluvan saaneiden laitosten velkojen kokonaismäärään, pois lukien omat varat ja suojatut talletukset.

132 Tämän jälkeen ”vuotuista perusrahoitusosuutta” mukautetaan laitoksen riskiprofiilin perusteella.

133 Mainittua mukautusta koskevat kriteerit vahvistetaan delegoidussa asetuksessa 2015/63, jonka komissio on antanut direktiivin 2014/59 103 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan ja 7 kohdan perusteella ja jota asetuksen N:o 806/2014 asiayhteydessä sovelletaan sen 70 artiklan 6 kohdan nojalla.

134 Direktiivin 2014/59 103 artiklan 7 kohdasta, joka on delegoidun asetuksen 2015/63 oikeusperusta, ei kuitenkaan ilmene, että riskiprofiilin perusteella tehtävässä mukauttamisessa olisi välttämättä sovellettava keskinäisriippuvaisuuteen ja kolmansien osapuolten luottamuksellisiin tietoihin perustuvaa laskutapaa.

135 Ne seikat, jotka on otettava huomioon tehtäessä mukautusta riskiprofiilin perusteella ja jotka luetellaan edellä mainitussa 103 artiklan 7 kohdassa, liittyvät nimittäin kaikki yksinomaan asianomaiseen laitokseen, eli ensinnäkin laitoksen riskialttius, mukaan lukien sen kaupankäynnin merkittävyys, taseen ulkopuoliset sitoumukset ja sen velkaantuneisuusaste, toiseksi laitoksen rahoituslähteiden vakaus ja monipuolisuus sekä kiinnittämättömät erittäin likvidit varat, kolmanneksi laitoksen rahoitustilanne, neljänneksi todennäköisyys, että laitos asetetaan kriisinratkaisuun, viidenneksi laitoksen aiemmin saama poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki, kuudenneksi laitoksen rakenteen monitahoisuus ja sen purkamismahdollisuudet, seitsemänneksi laitoksen merkitys yhden tai useamman jäsenvaltion tai unionin rahoitusjärjestelmän vakaudelle tai taloudelle ja kahdeksanneksi laitoksen kuuluminen laitosten suojajärjestelmään.

136 Väitteestä siitä, että keskinäisriippuvuus ja muiden laitosten luottamuksellisten tietojen käyttäminen seuraavat asetuksen N:o 806/2014 69 artiklan 1 kohdasta, jossa vahvistetaan tavoitetasoa käyttäen kriisinratkaisurahaston rahoituksen taso, joka olisi saavutettava alkuvaiheen päättyessä, ja saman asetuksen 70 artiklan 2 kohdasta, jossa säädetään, että kaikkien laitosten maksettavat rahoitusosuudet eivät saa ylittää 12,5:tä prosenttia mainitusta tavoitetasosta, on todettava, ettei näissä kahdessa säännöksessä velvoiteta niissä asetettujen tavoitetasojen kautta soveltamaan asianomaisten laitosten, kantaja mukaan lukien, osalta läpinäkymätöntä riskiprofiilin perusteella tehtävää mukauttamista koskevaa järjestelmää.

137 Ensinnäkään asetuksen N:o 806/2014 69 artiklan 1 kohdassa ei määritellä tavoitetasoa siten, että kyseessä olisi rahoituksen täsmällinen taso, joka olisi saavutettava sentilleen, vaan ainoastaan vähimmäistaso (”vähintään 1 %”).

138 Kyseinen tavoitetaso määritellään toiseksi viittaamalla kaikkien asianomaisten luottolaitosten suojattujen talletusten määrään alkuvaiheen päättyessä, eli määrään, joka voidaan laskea vasta vuoden 2023 lopussa.

139 Kolmanneksi on todettava, että vaikka asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 2 kohdassa edellytetään, etteivät tietyn vuoden osalta kannetut ennakolliset vakausmaksut ylitä 12,5:tä prosenttia mainitusta tavoitetasosta, tästä ei kuitenkaan seuraa ehdotonta pakkoa vahvistaa kunkin vuoden osalta täsmällinen määrä, joka sen jälkeen olisi ennakollisten vakausmaksujen laskemisen yhteydessä jaettava kaikkien osallistuvien laitosten kesken. Sen lisäksi, että 12,5 prosentin taso viittaa itsessään vähimmäistasoksi määriteltyyn tavoitetasoon ja määrään, joka voidaan laskea vasta vuoden 2023 lopussa, kyseisessä säännöksessä ei nimittäin kielletä ennakollisten vakausmaksujen sellaista kokonaismäärää, joka kyseisen vuoden osalta olisi vähemmän kuin 12,5 prosenttia mainitusta tavoitetasosta.

140 Tästä seuraa, että koska yhtäältä direktiivissä 2014/59 ja asetuksessa N:o 806/2014 ei velvoitettu komissiota vahvistamaan delegoidussa asetuksessa 2015/63 riskiprofiiliin perustuvaa mukautusmenetelmää, joka kantajan osalta oli läpinäkymätön, ja koska toisaalta komissio on myöntänyt, että taloudellisesta tarkastelukulmasta laitoksen riskiprofiilia oli mahdollista arvioida ainoastaan sen omien tietojen perusteella (ks. vastaavasti tuomio 28.11.2019, Portigon v. SRB, T-365/16, EU:T:2019:824, 156 kohta), se, että kantaja on kohdistanut lainvastaisuusväitteensä ainoastaan delegoituun asetukseen 2015/63, ei mitenkään estä unionin yleistä tuomioistuinta toteamasta, että ennakollisten vakausmaksujen laskentamenetelmä oli lainvastainen SEUT 296 artiklan vaatimuksiin nähden, ainakin siltä osin kuin oli kyse kyseinen menetelmän siitä osasta, joka koskee kyseisessä delegoidussa asetuksessa määritettyä riskiprofiiliin perustuvaa mukauttamista.

141 Näin ollen on katsottava, että tässä tapauksessa edellä 110 kohdassa todettu perusteluvelvollisuuden laiminlyönti perustuu siltä osin kuin on kyse ennakollista vakausmaksua koskevan laskutoimituksen siitä osasta, joka koskee mukauttamista riskiprofiilin perusteella, delegoidun asetuksen 4–7 ja 9 artiklan ja liitteen I lainvastaisuuteen, johon on vedottu esittämällä lainvastaisuusväite.

142 Lisäksi on joka tapauksessa todettava, että koska SEUT 296 artiklassa vahvistettu toimien riittävän täsmällistä perustelemista koskeva vaatimus kuuluu unionin oikeuden perusperiaatteisiin, jonka noudattamista unionin tuomioistuinten on valvottava ottamalla tarvittaessa esiin viran puolesta kyseisen velvollisuuden laiminlyöntiä koskeva peruste (ks. edellä 36 ja 37 kohta), ja koska kantajalla kyseisen velvollisuuden laiminlyönnin takia ei ole käytettävissään riittäviä tietoja voidakseen tarkistaa maksunsa oikeellisuuden, kriisinratkaisuneuvosto ei voi korjata tällaista laiminlyöntiä vetoamalla johdettuun oikeuteen kuuluvaan lainsäädäntöön.

143 Kun otetaan huomioon edellä esitetyt näkökohdat, on katsottava, että todistusvoimaiseksi saattamatta jättämistä koskevan kanneperusteen hyväksymisen jälkeen kanteen kohteena oleva päätös on kumottava myös perusteluvelvollisuuden laiminlyönnin ja tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden rikkomisen perusteella, ilman, että olisi tarpeen tutkia muita kanneperusteita, joihin kantaja on vedonnut.

Tuomion vaikutusten rajoittaminen ajallisesti

144 Kriisinratkaisuneuvosto vaatii, että jos unionin yleinen tuomioistuin kumoaa kanteen kohteena olevan päätöksen, kumoamisen ajallisia vaikutuksia olisi rajoitettava ja sitä olisi sovellettava vasta kuusi kuukautta sen jälkeen, kun tuomio on nyt käsiteltävässä asiassa saanut lainvoiman.

145 Kantaja ei ole ottanut kantaa tähän.

146 Tuomioilla, joilla unionin yleinen tuomioistuin kumoaa unionin toimielimen tai elimen tekemän päätöksen, on lähtökohtaisesti välitön oikeusvaikutus siten, että kumottu toimi poistetaan taannehtivin vaikutuksin oikeusjärjestyksestä ja katsotaan, ettei se ole koskaan ollut olemassa. Unionin yleinen tuomioistuin voi kuitenkin SEUT 264 artiklan toisen kohdan nojalla pitää kumotun päätöksen vaikutukset väliaikaisesti voimassa (ks. tuomio 2.4.2014, Ben Ali v. neuvosto, T-133/12, ei julkaistu, EU:T:2014:176, 83 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

147 Nyt käsiteltävässä asiassa edellä esitetystä seuraa, ettei kriisinratkaisuneuvosto voi korvata kanteen kohteena olevaa päätöstä laiminlyömättä uudelleen perusteluvelvollisuutta ja kantajan oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan ennen kuin asiaa koskevia oikeussääntöjä ja erityisesti delegoitua asetusta 2015/63 muutetaan.

148 Tässä tilanteessa on aiheellista kriisinratkaisuneuvoston vaatimusten mukaisesti pitää kanteen kohteena olevan päätöksen vaikutukset voimassa kuuden kuukauden ajan alkaen siitä päivästä, kun tämä tuomio on saanut lainvoiman.

Oikeudenkäyntikulut

149 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kriisinratkaisuneuvosto on hävinnyt asian, se on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut sen vaatimusten mukaisesti.

150 Työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaisesti komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kahdeksas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuodelta 2017 suoritettavista ennakollisista vakausmaksuista yhteisen kriisinratkaisuneuvoston johdon istunnossa 11.4.2017 tehty päätös (SRB/ES/SRF/2017/05) kumotaan Landesbank Baden-Württembergiä koskevilta osin.

2) Päätöksen SRB/ES/SRF/2017/05 vaikutukset pidetään Landesbank Baden-Württembergin osalta voimassa kuuden kuukauden ajan siitä, kun tämä tuomio saa lainvoiman.

3) Kriisinratkaisuneuvosto vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan Landesbank Baden-Württembergin kulut.

4) Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Collins Kancheva Barents

Passer De Baere

Julistettiin Luxemburgissa 23 päivänä syyskuuta 2020.

Allekirjoitukset